

MUHAMMED ALİ

TÜM ZAMANLARIN EN İYİSİ

KELEBEK GİBİ UÇARIM
ARI GİBİ SOKARIM!

Hüseyin Keleş

BİR ŐAMPİYON DOĐUYOR

Dikkat dikkat! Őampiyonun hikâyesine giriş yaptınız. Lütfen Őampiyonu ziyaret için yapacağınız Amerika yolculuğu öncesinde gözlerinizi bir miktar daha açın, elinizde bulunan kitabı, okuma mesafesine göre ayarlayın ve oturduğunuz koltukları daha konforlu hâle getirin. Gözlük kullanan yolcularımız gözlüklerinin camlarını hafiften parlatabilirler.

Her Őey tamamsa Amerika seyahati için önünüzde herhangi bir engel kalmadı. Bu uzuuun yolculuk sırasında hayal kurmak, Őampiyonun yerine kendini koymak, meslek seçimi yapmak ve önemli bulunan yerlerin altını kurşun kalemle çizmek serbest. Haydi, yolculuk başlasın!

Tarihe Tanıklık Vakti!

ABD'nin Kentucky eyaletinin Louisville kenti, 17 Ocak 1942'de tarihî bir olaya tanıklık ediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, o gün Clay ailesi dışında insanlar için tarihî bir gün değildi. Tanıklık konusundan da pek haberdar değillerdi. Aslına bakarsanız Clay ailesi de, evlatlarının dünyaya gelmesi dışında bu doğuma herhangi bir anlam yüklememişlerdi. Sonuç olarak, "Cassius" adını verdikleri, nur topu gibi erkek evlat katılmıştı aileye. Tam adı Cassius Marcellus Clay'di.

ÇALINAN BİSİKLET VE BOKSA İLK ADIM!

Dünyada başarılı olmuş insanların, çoğu zaman ilginç hikâyeleri vardır. “Bu kadar da olur mu arkadaş!” diyerek inanmakta zorlandığımız hikâyelerdir onlar. Muhammed Ali’nin, af edersiniz Cassius Clay’in de hayatına etki eden, ona “Dünyanın En İyisi” unvanını kazandıran onca başarısının temelinde de tahmin edersiniz ki ilginç bir olay yatar: Bir hırsızlık olayıdır...

Bir Bisikleti Oldu

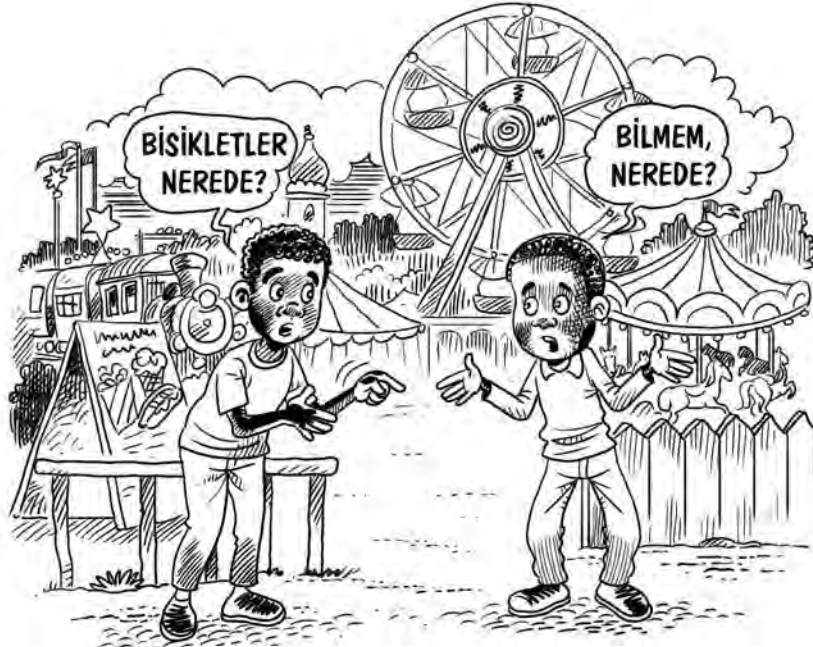
Cassius, tam bir bisiklet tutkunuydu. Henüz 12 yaşındaydı ve ona göre özgürlüğün tam olarak bir adresi olmasa da sonu bilinmeyen bir rotası vardı. Bu rotaya sadece bisikletle kilitlenebiliyordu. Kırmızı beyaz renklerde, parlak mı parlak, afili mi afili bir bisikletti bu. Belki de sahip olduğu en değerli eşyası bisikletiydi. Babasına, bu bisikleti aldırabilmek için ne kadar uğraşmıştı... Fakat yüzünde güller açtıran bisikletiyle uzun bir birlikteliği mümkün olmayacaktı. Haydi, hep beraber o güne gidelim.

1954 yılının soğuk bir kış günüydü. Cassius, her zaman olduğu gibi arkadaşıyla bisiklet gezisine çıkmıştı. Kim bilebilirdi ki o günün Cassius'a hem acı vereceğini hem de efsane olacağı yılların kapısını açacağını...

Doynamadan, Uçtu Gitti!

Neyse, biz güzel sonuçları olan üzücü güne dönelim. İki arkadaş, Louisville'de her yıl kurulan panayıra doğru çevirdi pedalları. Panayır ne mi? Ben diyeyim eğlence mekânı siz deyin içinde ücretsiz yemeklerin, mısırların, şekerlerin dağıtıldığı oyun parkı... Bizim ayrılmaz ikili panayırı görünce bisikletlerini unutuverdiler. En değerli eşyalarını kuytu bir köşeye bırakıp daldılar eğlenceye. Akşama kadar günün keyfini çıkardılar. Artık gün bitmeye başlayıp hava karar-maya yüz tutmuştu. Bizim kafadarlar eve dönmek için iki tekerlekli jetlerine doğru, geçirdikleri güzel günün de verdiği tatlı yorgunlukla yürümeye başladılar. Bisikletleri bıraktıkları yere gidince gözleri fal taşı gibi açıldı. En değerli eğlence araçlarının yerinde yeller esiyordu. Anlayacağınız bisikletler çalınmıştı.

Efsane Olmaya Adım Adım!

Kısa süren şaşkınlık, yerini öfke nöbetlerine bırakmıştı. Bisikleti, daha tadını çıkaramadan elinden kayıp gitmişti. Kim, neden çalmıştı onun en değerli eşyasını? Onlara

karşı içinde büyük bir öfke birikmişti. Dakikalar geçtikçe öfkesi gözlerinden akan yaşlarla kendisini iyice belli etmişti. Biraz toparlandıktan sonra polise şikâyet etmek için harekete geçti. Panayırdakiler Cassius'a, yakınlarda bir boks salonu olduğu ve bu salonun bir polis tarafından işletildiği bilgisi verdi. Salona giden yol, efsanenin doğuşuna giden yoldu.

Martin'in Keşfi!

Cassius'un şikâyet için başvurmak üzere yanına gittiği polis memurunun ismi Joe Elsby Martin'di. Cassius Clay, salona ulaşır ve merdivenlerden hızlı adımlarla indi. Oradakilere polis memurunu sordu. İşaret edilen yere baktı ve gördüğü manzara karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Polis üniformasıyla görmeyi beklediği Martin'in üzerinde antrenman eşofmanı vardı. Genç adam Martin'in yanına kadar gitti, öfkeli bir ifadeyle karşısına dikildi. Joe Martin, Cassius'un yüzünden bir şeylerin ters gittiğini anladı. "Anlat evlat" dedi, babacan bir tavırla. O an Cassius da Martin'i bir polis olarak değil de bir baba, ona yardım edebilecek bir aile büyüğü olarak gördü.

Bir an yaşadığı tereddüdün ardından hırsla konuşmaya başladı: "Bisikletimi çaldılar. Çalanı bulmanızı istiyorum. Ona gününü göstereceğim!" Joe Martin yine yumuşak bir ses tonuyla kritik soruyu sordu: "Peki ya bisikletini çalan kişi iyi bir boksörse... Nasıl bu dediklerini yapacaksın ya da kendini koruyacaksın?" Joe Martin bu sözleri, Cassius'un boks öğrenip bisiklet çalan kişiyi dövmesi için değil, ondaki sporcu atletizmini gördüğü için sarf etmişti. Yani Joe, bu öfkeli gençte büyük bir potansiyel sezmişti. Bir görüşte yetenek keşfi bu olsa gerek. Bravo Joe, tam isabet!